

Recrear el paisatge, salvar-ne el record

Carme Llop / Presentació i selecció de textos: ***Isabel Graña***

**Mireia
González Sáez**
Alcaldeessa de
Santa Coloma de
Gramenet

La força evocadora de Carme Llop a Can Sisteré

El Centre d'Art Contemporani Can Sisteré presenta l'exposició ***Recrear el paisatge, salvar-ne el record***, de la pintora Carme Llop, una mostra que, des d'una mirada íntima i sensible, ens convida a redescobrir el nostre entorn natural.

Amb la col·laboració de la filòloga Isabel Graña, l'artista estableix un suggeridor diàleg entre literatura i pintura a partir d'una selecció de textos que inspira més d'una trentena d'olis de gran format. El resultat és un recorregut visual per diversos indrets del país —des de l'Empordà fins al Delta de l'Ebre— reinterpretats a través del seu univers creatiu i personal.

Carme Llop compta amb més de quatre dècades de trajectòria artística, amb nombroses exposicions individuals i col·lectives, i obra present en diverses col·leccions públiques. La seva carrera consolidada i el valor indiscutible de la seva obra ens han portat a apropar aquesta exposició a la nostra ciutat, reafirmant el nostre compromís amb la cultura de qualitat.

Amb aquesta mostra, l'artista consolida una línia de recerca centrada en una expressió emotiva del paisatge, capaç de transmetre la seva vida interior. Més enllà de la representació, l'artista posa l'èmfasi en l'observació i en l'experiència viscuda a la natura, i dirigeix la mirada cap a la fragilitat de l'entorn, tot reivindicant la necessitat de preservar-ne tant el paisatge com la memòria.

Des de Can Sisteré treballem amb la voluntat que la ciutadania pugui gaudir a la ciutat d'artistes de prestigi i de propostes culturals de primer nivell. Aquest és, sens dubte, un dels grans objectius del nostre centre d'art, acostar la creació contemporània de qualitat a tothom i fer-la accessible des de la proximitat.

Vull agrair a Isabel Graña i a Carme Llop haver fet possible aquesta exposició a Santa Coloma de Gramenet i alhora convidar a tota la ciutadania a visitar-la i a deixar-se endur per la força evocadora de les seves imatges.

Recrear el paisatge, salvar-ne el record

La descoberta del paisatge revoluciona la literatura i la pintura del segle XIX als Països Catalans, i a gran part d'Europa. El paisatge serveix als artistes com a correlat objectiu per expressar sentiments i compartir-los. El paisatge ja no és únicament el que l'espectador veu en situar-se davant del quadre o llegint un text, és el que transmet de la vida interior de l'artista, el seu paisatge interior. Progressivament es van creant llenguatges particulars (en pintura i en literatura) que s'entrellacen fins a creuar camins. Per exemple, la poesia de Costa i Llobera i Joan Alcover ens du immediatament als quadres d'Anglada Camarasa i Joaquim Mir, i els quadres de Marià Vayreda ens duen a les proses de Juli Vallmitjana, per citar-ne alguns.

Carme Llop s'ha submergit en un exercici que l'ha dut a la recerca dels paisatges literaris catalans partint de l'escriptura per viatjar a la pintura. El resultat és fruit de la seva selecció personal, dels paisatges que més l'atrauen, que formen part del seu viure quotidià o del correlat simbòlic de la seva forma de sentir i viure el paisatge. També de les lectures que més s'aproximen als seus gustos i que l'acompanyen en la recerca interior d'aquest camí que interioritza el paisatge i la literatura per oferir-nos una nova versió en forma de pintura, ara travessada pel sedàs de la seva ànima.

Aquesta exposició és un viatge de punta a punta del país, des de l'Empordà fins al Delta de l'Ebre passant pel Pla de l'Estany, la Garrotxa, el Vallès, Montserrat.

La literatura que viatja de la mà dels quadres, i a l'inrevés, és, com no podia ser d'altra manera, d'autors que van viure aquests paisatges intensament: Josep Pla, Vicenç Pagès Jordà, Joan Maragall, Zoraida Burgos, Rosa Leveroni, Tomàs Garcès, Màrius Torres.

Carme Llop ens convida a fer un viatge pels seus paisatges recreats, perquè cada vegada més, la consciència que paisatge no és inamovible ens commina al sentiment de la pèrdua indefectible que comporta la petjada humana damunt del paisatge. És una manera de reclamar atenció sobre el problema del canvi i la degradació progressiva del paisatge, i si més no, salvar-ne el record.

Isabel Graña
Filòloga

L'Empordà: el Montgrí com a referència

El Paisatge

El que anomenem Alt Empordà s'ha de veure des d'un punt qualsevol de la carretera de Figueres al castell. Apareix llavors un paisatge de meravella, lleugerament en pla inclinat sobre el golf de Roses, d'una finor i d'una elegància indescriptibles —sobretot els dies límpids, cristallins, esventats, l'aire d'una picantor lleugerament freda. Són els dies que el mar llunyà és més assolellat i rutilant i la terra té un relleu més viu. Com que en aquesta part hi ha alguna propietat més vasta i els cultius són més fixos, les taques de color, que no esbronquen la mirada, sinó que tendeixen a la delicadesa, semblen augmentar-ne l'elegància. Els paisatges jauen sobre la terra, però aquest jau d'una manera esvelta. Les masses hi mantenen una adequació perfecta: els arbres de les carreteres immediates, la volumetria de Castelló, el petit pujolet del Far, les closes del golf, el Montgrí i el castell. És un gran paisatge que ja no sembla de matèria, sinó d'esperit.

Josep Pla

La boirina oculta el paisatge, 2022. Oli sobre fusta. 50 x 250 cm

Rere la boira
d'aquest somni impossible,
és que seria
més dolça la certesa
que el camí solitari?

Rosa Leveroni

Així un núvol es fon i deixa el cel més blau.
Així una fulla pensa que es fa lliure quan cau,
i s'apaga aquest vespre tan lent i tan segur,
sobre els camps, pels camins on ja no va ningú.
Així en la fosca es perd el pas del vagabund...

Déu meu, estic a punt.

Ja vençut, però encara sota el meu estendard
-més tard, potser seria massa tard.

Màrius Torres

Núvols fugissers sobre el Massís, 2022.
Oli sobre tela. 195 × 130 cm

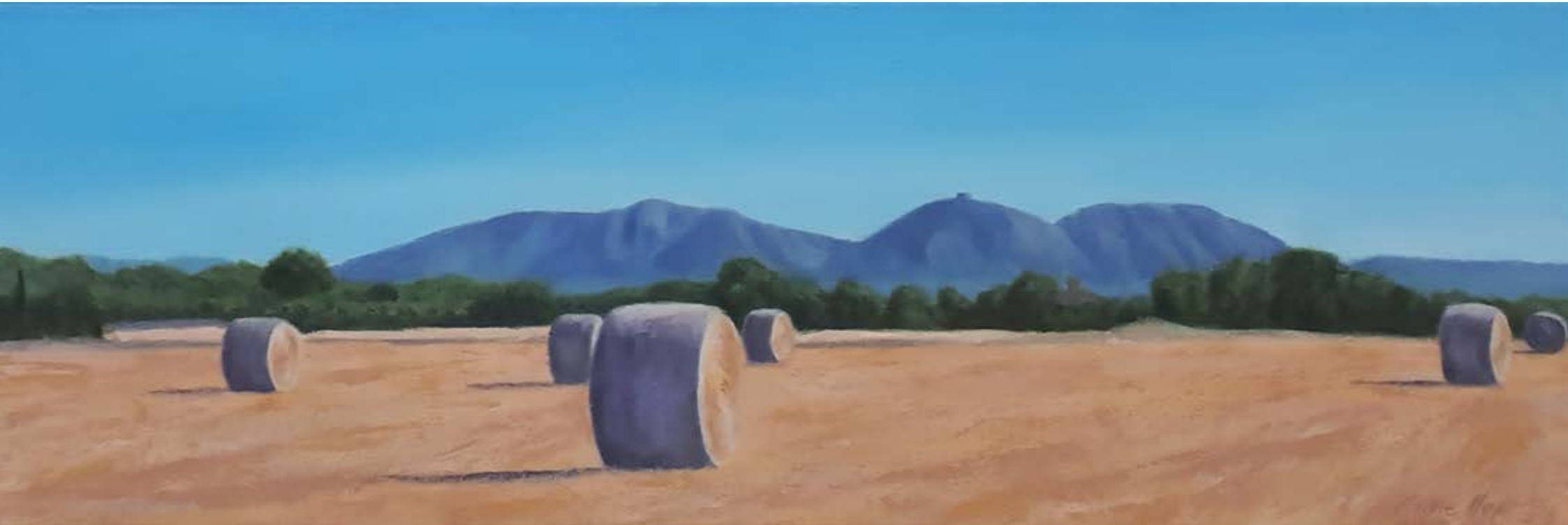
La montgrinologia

El Montgrí és un massís irregular, però té un perfil perfectament visible, un petit horitzó que acompanya sempre els nadius i que aviat esdevé familiar als passavolants. El perfil està format per les tres figures geomètriques bàsiques: la piràmide, l'esfera i el paralelepípede. Aquestes tres formes, que es poden reduir a la línia recta, l'angle i la circumferència, estan vinculades amb les activitats usuals de la civilització: la piràmide,

aguda i tallant, fa pensar en un instrument de cacera, mentre que l'esfera recorda la calidesa de la llar i la línia horitzontal suggereix el repòs. És a dir, espai masculí -de depredació-, espai femení -l'embaràs- i espai transcendent -la mort i el que ve després. I, efectivament, l'arqueologia desvela que a la muntanya d'Ullà (Mont Agut) s'hi han trobat restes d'armes, a la muntanya de Santa Caterina (Mont Rodó) evidències d'habitatge, i al mont Pla enterraments. La

vertebració del massís, doncs, respon a la triangulació simbòlica que apunta Georges Dumézil quan es refereix a les divinitats de les tres funcions: els guerrers, els agricultors i els sacerdots. Les metàfores fàcils, com ara la del bisbe mort o de la dona ajaguda -que es clouen en si mateixes-, només són útils per estalviar-se aprofundir en qüestions que poden resultar massa fecundes.

Vicenç Pagès Jordà

Després de la sega, 2024. Oli sobre tela 22 x 65 cm

Embolcallat de boira, 2024.
Oli sobre fusta. 55 × 100 cm

Boira a les Medes 2022. Oli sobre fusta. 40 × 180 cm

Entre còdols, 2022.
Oli sobre tela.
100 x 30 cm

Pla de l'Estany

Fulles

Olor d'hivern:
respiren els meus ulls
cel de safirs

Oasi blau:
a la capa de núvols
forats de cel.

El vent s'emporta
pinzellades de núvol
com vels de núvia.

Amb dits de cel
voldria acaronar
les branques altes.

Fulles vermelles:
crepuscle vegetal
abans del fred.

Emília Rovira Alegre

Colors de tardor, 2020.
Oli sobre tela.
195 x 130 cm

Metamorfosi de canyes esgrafiades en ígnia volada,
imatge líquida, intimitat callada, els teus ulls.
Flairant la molsa s'alcen les paraules en sord murmurí,
s'endinsen en les aigües genèsiques, ressò de sons profunds.
Els moviments s'acorden per sobre el temps suspès:
vianant del teu cos, em fonc, boscatge obscur,
aquesta hora suavíssima d'un capvespre encalmat.

Zoraida Burgos

Blanc sobre blau, els núvols, pel cel d'aquests matins
passen sense l'angúnia de cap ànima a dins...
Matins de març, on sembla que la vida comenci
i nosaltres tornem, verges en el silenci,
a l'esperança del primer dia del món!
Els núvols fan el cel més blau i més pregon.
Somnis de l'aigua! Entorn de la seva peresa,
l'aire els dona una forma gairebé per sorpresa,
un límit en l'atzur. Fàcil com la cançó
del flabiol als llavis, plens de sol, del pastor,
la seva ombra camina sobre l'aigua captiva
dels rius, dels llacs i de les mars. I jo, a la riba,
penso, en veure'ls passar, per quin caprici els déus
fan i desfan per sempre meravelles tan breus...

Màrius Torres

Entre el canyís, els núvols, 2018.

Oli sobre fusta. 110 x 100 cm

Estany

Cada color del món se t'encomana,
Estany, calidoscopi cristallí:
blau cel del cel de pau i blau marí
quan et xarbota un glop de tramuntana;
tens, segons com, foscors de serralada
o bé t'impregnes del gris blanquinós
dels núvols o tot d'una et fas verdós
si presagies la tamborinada;
t'envermelleix la sang del vell monarca
diürn i prens un caire de metall
llucent d'ombra i de llum com un mirall
on ondulés l'estela d'una barca;
i sota el gran silenci de la nit
imites el color de l'Infinit.

Josep Navarro Santaclàlia

Llum d'argent entre les branques, 2019.
Oli sobre tela. 100 x 100 cm

Tota la tarda,
el cel, sobre l'estany,
s'emprova núvols.

Al pas del vent
tot el canyar s'inclina.
Llum de novembre.

Abans de caure,
les fulles tenen ja
color de terra.

Josep Navarro Santaquil·li

Sobre l'estany els núvols passen, 2018.
Oli sobre tela. 114 × 195 cm

Homenatge a Renoir

Hi anàvem en bicicleta per la vora del llac, seguint la carretera que va a Porqueres. Algunes vegades, veníem de la Puda i, travessant l'estampa romàntica del passeig Dalmau, deixàvem enrere les hortes de "Casa Nostra" i l'estanyol de la Cendra. Pedalejàvem amb parsimònia, sense presses, parlant de l'última noia que venia d'estiu i o del que se'ns acudia. Trobàvem parelles que festejaven assegudes als bancs i senyors amb capells de lona que pescaven.

Tot tenia un aspecte aturat i distant. Queia la tarda, i el sol daurava les branques dels desmais i tocava amb llum moribunda els paratges de Guèmol. Llavors deixàvem les bicicletes sobre l'herba i bevíem cervesa de botella en un pendent suau, des d'on podíem veure les aigües immòbils i encantades. Alguna barca solitària engegava el motor a l'altra banda del llac i, a mesura que s'aproximava, ens arribava la remor perduda de les veus.

Començava a fer-se fosc, i en alguna pesquera encenien els llums. L'aigua del llac expirava amb un sospir rítmic, feble i misteriós. Ens abaixàvem les mànigues dels nostres jerseis de llana. De tant en tant, en la llunyania, sorgien els fars d'un cotxe, que avançaven un moment i després desapareixien.

De tornada, saludàvem don Narcís, que venia de passeig. A la pesquera d'en Ciscu, ja havien posat "Desire", i l'accent seductorament britànic d'Anne Shelton ens enamorava.

Joan Peruchó

En la quietud de l'hivern I, 2018.
Oli sobre fusta. 32 x 122 cm

Moment de calma, 2022.
Oli sobre fusta. 55 x 100 cm

La Garrotxa

La fageda d'en Jordà

Saps on és la fageda d'en Jordà ?
Si vas pels volts d'Olot, amunt del pla,
trobaràs un indret verd i pregon
com mai més n'hagis trobat al món:
un verd com d'aigua endins, pregon i clar;
el verd de la fageda d'en Jordà.
El caminant, quan entra en aquest lloc,
comença a caminar-hi poc a poc;
compta els seus passos en la gran quietud
s'atura, i no sent res, i està perdut.
Li agafa un dolç oblit de tot el món
en el silenci d'aquell lloc pregon,
i no pensa en sortir o hi pensa en va:
és pres de la fageda d'en Jordà,
presoner del silenci i la verdor.
Oh companyia! Oh deslliurant presó!

Joan Maragall

*La fageda d'en Jordà, 2023.
Oli sobre tela. 180 x 120 cm*

Montserrat

Estramps a llaor de la Muntanya de Montserrat

És Montserrat, l'humil, vestit de boixos;
com nostra gent és aspre i dolç alhora;
té la color devota i recollida
d'un cel suau a on el sol s'hi pongui.
És Montserrat el somni fet muntanya
que s'alça en pau damunt les gents frenètiques.
Ves a l'atzar i el trobaràs de sobte;
Oh vianant, tots els camins hi saben!

Josep Carner

Montserrat, 2024. Oli sobre fusta. 40 × 122 cm

El Vallès

De Rubí Estant

Corrandes d'exili

En ma terra del Vallès
tres turons fan una serra,
quatre pins un bosc espès,
cinc quarteres massa terra.
“Com el Vallès no hi ha res”.

Joan Oliver

Rogent despertar a les Valls de Sant Muç, 2018. Oli sobre tela. 50 x 150 cm

Sant Llorenç del Munt i l'Obac

Des d'infant em plac en
l'espectacle de la nit. Els matins
de sol em semblen excessius; els
matins núvols, els trobo mancats,
incomplets; els capvespres són
macilents, tristos, amb un punt
de malaltís; les albaides són belles
i encoratjadores, però mai no
estic en condicions d'apreciar-
les en allò que valen: estic
condemnat a contemplar-les amb
ulls de son: son per no haver-
me ficat encara al llit o son per
haver-me acabat de llevar.

Mai no oblidaré les nits d'agost al
Marquet de les Roques, al fons de
la Vall d'Horta, sota el Montcau.
El Marquet és un castell construït
amb la pedra vermellova del país,
combinada amb el maó vist. És
obra de l'arquitecte Batllellé i va
ser un capritx del meu avi Antoni
Oliver i Boixó. Al Marquet he
passat les temporades més felices
de la meua vida. Les nits sobretot
hi prenien una serenitat i una
transparència gairebé màgiques.

Des del castell no es veia ni una
casa, cap construcció i, per tant,
cap llum. Del Coll del Llor, que
comença a la font d'aquest nom,
i dels fondals sota Roca Mur,
arribaven els planys del duc,
que els pagesos traduïen així:
«Justícia de Déu!», en unes notes
allargades, que produïen certa
esgarripança.

Abans d'entrar al barri de la
casa, la carretera s'eixamplava
i formava una placeta. Allí hi
havia una cascada artificial, una
font i uns bancs de pedra amb
respatller de troncs d'alzina i
taules fetes amb grans lloses
irregulars. Un cert capvespre, al
voltant d'aquelles taules, ens vam
reunir en Josep Carner, en Jaume
Bofill i Mates, en Carles Riba, en
Francesc Trabal, l'Armand Obiols
i jo. Els mestres parlaven i els
joves escoltàvem; i se'ns hi va
fer nit.

Joan Oliver

Delta de l'Ebre

He entrat a l'Ebre, a motor. El paisatge que es veu al voltant resulta espectacular. En alguns moments els vaixells que naveguen per les aigües somes semblen circular pels sorral. La reverberació de la llum, l'escalfor de les aigües, provoca miratges sorprenents. Un estol d'ànecs s'alça cridaner. Als aiguamolls es veuen llençols de nenúfars. A banda i banda del riu, uns canyissars de boga i xisca borda. Un llagut surt a la mar. L'aigua del riu sembla mansa, endormiscada, sense corrent. La lluisor, la pàtina empastifada, humida, de l'atmosfera convida a la calma. Entre unes jonqueres d'espartinars de l'illa de Sant Antoni vola un agró. L'arbreda és escassa, alguns salzes isolats, tres o quatre àlbers a frec de riu.

He fet bé de no seguir corrent amunt. A prop de la mar passa una mica més de fresca i hi ha menys gent. En els darrers anys els forasters vénen més sovint al Delta. Hi ha un vaixell que els passeja fins a la barra de sorra que tanca la sortida, i als restaurants de l'embarcador hi mengen el xapallo, i l'allipebre. Són les dues maneres que té la gent d'aquest país de cuinar un peix comú, l'anguila. Quan minvi la llum ja em mouré, potser cap a la gola de migjorn, a donar un cop d'ull a l'illa de Buda.

Ramon Gomis

Al fons de l'existència del jo que no soc
l'irreal d'unes aigües salobres riu amunt,
aigua dolça, de llot, endinsant-se en la mar.
Ambigus, l'esglai dels peixos i el silenci.
A frec d'ermassos de sol i de lluna lenta
s'obstina el cant d'uns blues i el camí encès, de sal.

Zoraida Burgos

Tendre arrossar, 2024. Oli sobre tela. 22 x 73 cm

Oasi, 2023.
Oli sobre fusta. 100 x 110 cm

Al fons es dreçaven les altes serralades de Caro, que, amb el Montsià a un costat i a l'altre les serres de Cardó i els cims llunyans del Montsant, enclòien la plana de l'Ebre en un cercle immens i desigual, obert com un ample mirador cap a Llevant. Avui les serres apareixien clares, tenyides d'un lleu matís blavenc, aèries, transparents, amb pinzellades de sol en els espadats i ombres d'un blau més opac en els cingles i les fondalades. Vers el nord descendien bruscament i es perdien per a trobar-se de bell nou més ençà, convertides en una cadena de muntanyes baixes, que emergien per darrere dels turons propers, cada

volta més baixes i més allunyades, fins a confondre's amb l'horitzó, en obertes i clares llunyanies. A prop d'allí, i a la part oposada, s'albirava Sant Carles de la Ràpita, el poblet clar entre la mar i la muntanya, col·locat amb tanta justesa, que les cases entraven a la mar i ascendien per la muntanya. A la vora mateixa del poble el Montsià aixecava la seva massa imponent i llançava els seus cims multiformes devers Amposta, com en una gegantina cavalcada que abans d'arribar al seu destí haguessin deturat violentament i deixat immobilitzada al mig del pla, petrificada, en un desordre tumultuós.

Sebastià Joan Arbó

La terra i el paisatge no són escenografia, sinó tradició.

Tomàs Garcès

Cel rosat darrera el Montsià, 2023. Oli sobre fusta. 40 x 200 cm

Cel inundat, 2023.
Oli sobre fusta. 30 × 105 cm

S'encanten uns núvols
fins en el repòs del migdia.

Rosa Leveroni

Custòdies dels camps, 2023.
Oli sobre fusta. 55 × 100 cm

La Badalona industrial i literària

Pont del Petroli

T'accepto, figura clara,
faula que em convoca
a ser dòcil a una teva
lleï de confiança.
Tu, amb gest eficaç
adreces a l'horitzó
la teva meitat de signe
perquè -així ho fantasiejo-
algú d'enllà atengui
algú respongui per mi.

Ventura feliç:
allò que no vindrà mai
però no deixa de poder venir,
de voler venir.

Jordi Sarsanedas

Pont del Petroli, 2023.
Oli sobre tela. 73 x 60 cm

Can Casacuberta, 2024.
Oli sobre fusta. 40 x 81 cm

Santa Coloma de Gramenet - Torre Balldovina

Memòries

La meva infantesa hauria estat una manifestació ofegada, mutilada, raquítica, sense la gran contrapartida rural de la nostra finca de Santa Coloma de Gramenet, durant els tres mesos d'estiu.

La casa i el jardí, que encara existeixen en la mateixa forma que nosaltres els vàrem abandonar fa trenta-cinc anys (1920), es troben al marge de la carretera de Sant Adrià a Santa Coloma, uns quatre-cents metres abans d'arribar al poble. El que ha canviat és tot el paisatge i el clima d'aquells llocs. Perquè l'immens regadiu que era del meu pare avui dia està urbanitzat completament i ocupat per la més lamentable de les arquitectures. La Santa Coloma que jo he conegut era un poble típicament agrícola, com tants del Vallès, però a quatre passes de Barcelona i avui dia és una mena de suburbi babilònic, on amb penes i treballs es pot descobrir la reminiscència de les moltes gràcies que tenia a començaments d'aquest segle. (XX)

[...] Una bona part del jardí era ocupada per l'hort, amb tota mena de fruiters selectes, vinguts de qui sap on [...] A més del

fruiterar, es disposà un pendent de terres a solell, on es plantà una vinya amb majoria de moscatells i panses valencianes [...] La casa era una construcció generosa del XVIII, de planta baixa i dos pisos, edificats al voltant d'una torre de defensa del segle XI, la paret de la qual feia vint pams de gruix. Tot plegat tenia, i encara té, l'aire d'un castell, si es vol capritxós, però no desproveït de delicats efectes.

[...] Primer vaig colleccionar i classificar tots els nius i tots els ous dels ocells que em proporcionaven la perícia i l'habilitat de Peret d'en Bachs, el guarda del vedat de Santa Coloma i l'home que més ha entès en bèsties vives i que no ha conegut obstacle per a caçar-les. [...] Santa Coloma era aleshores un lloc de primera per a un ornitòleg. La part de conreus, la de muntanya i la zona del Besòs, pròxima al mar, amb els aiguamolls, canyars, i salzeredes, afavorien la presència de tota mena d'espècies d'aus. A la tardor, i en apuntar l'hivern, l'emigració de les infinites menes d'ocells convertia aquells indrets en un paratge de trepidants sorpreses.

Josep Maria de Sagarra

Torre Balldovina, 2026.
Oli sobre tela.
50 x 65 cm

Carme Llop

Barcelona, setembre de 1955

- 1972-1977** - Estudis de Pintura i Procediments Murals a l'Escola Massana. Barcelona
- 1978** - Curs de Litografia a l'Escola d'Arts i Oficis. Barcelona
- 1979** - Curs de Gravat a l'Escola d'Arts i Oficis. Barcelona

Exposicions individuals

- 2026** - Can Sisteré. "Recrear el paisatge, salvar-ne el record", Santa Coloma de Gramenet
- 2025** - Racó Espai d'Art 6o. Sant Joan de les Abadesses, Girona
 - Espai Cultural Francesc Alujas. "Figures de temps". Rubí
 - Centre Tècnic. Rubí
- 2022** - Espai expositiu Aula Cultural. "L'enigma de l'ombra". Rubí
- 2021** - MUCBE (Museu Ciutat de Benicarló) "Temps efímer". Benicarló, Castelló
 - LaFACT, Espai La Galeria. "Suau oneig". Terrassa
 - Casa Irla. "Paisatges silencis" Sant Feliu de Guíxols, Girona
- 2020** - Lectors, al tren! "Llums efímeres". Rubí
 - Auditori Municipal. "Paisatge interior". Montcada i Reixac
- 2019** - Espai expositiu Aula Cultural. "Testimoni sensible". Rubí
- 2017** - Galeria Espai G d'Art. "Llum-Ombres-Color". Terrassa
- 2014** - Espai expositiu Aula Cultural. "Paisatges i jardins". Rubí

- 2013** - Torre Vella Centre Cultural. Salou, Tarragona
- 2008** - Nou Hospital de Sant Pau. Barcelona
- 2007** - Galeria AB. Granollers
- 2003** - Foc Gallery. Barcelona
- 2001** - La Casa Elizalde. "Paisatges d'aire i terra". Barcelona
- 2000** - Galeria Palladion. Tolosa, França
- 1999** - Galeria Can Marc. Begur, Girona
- 1998** - Galeria Can Marc. Girona
- 1997** - Espai Zen. Tolosa, França
- 1995** - Torre Vella Centre Cultural. Salou, Tarragona
- 1994** - "La Punxa". Col·legi d'Aparelladors de Girona
- 1990** - Galeria Theseus. Barcelona
- 1988** - Galeria Sèrie Disseny. Barcelona
- 1987** - Clínica Quirón. Barcelona
- 1985** - Sala de Cultura Sant Jordi. Granollers
- 1984** - Museu d'Art Modern de Tarragona
 - Llantíol. Barcelona

Més de cinquanta exposicions collectives

Col·leccions

Museu d'Art Modern de Tarragona
La Punxa. Col·legi d'Aparelladors de Girona
Centre Cultural Torre Vella de Salou
Museu Municipal Castell de Rubí
Museu Municipal de Montcada i Reixac
Museu Casa Irla de Sant Feliu de Guíxols
Ajuntament de Tarragona

Bibliografia

- Arbó, Sebastià Joan** (1993). *Terres de l'Ebre*. Barcelona: Edicions 62.
- Burgos, Zoraida** (2023). *Convivència d'aigües*. Obra poética. [Barcelona]: La Breu Edicions.
- Carner, Josep** (1957). *Poesia. Estramps a llaor de la muntanya de Montserrat*. Barcelona: Editorial Selecta.
- Garcés, Tomàs**. (2012). *Obra poètica completa*. Barcelona: Galàxia Gutenberg / Cercle de Lectors.
- Gomis, Ramon** (1995). *Viatge per la mar de la Frau*. Barcelona: Proa.
- Leveroni, Rosa** (1938). *Epigrames i cançons*. [Barcelona]: Gili.
- Leveroni, Rosa** (1981). *Presència i record*. Barcelona: Edicions 62, 2013.
- Maragall, Joan** (2011). *Poesia completa*. Barcelona: Biblok.
- Abrams, Sam** [introducció, pròleg i editor literari]. (2018). *Llum a les golfes: una antologia del haiku modern i contemporani*. Barcelona: Viena Edicions.
- Navarro Santaaulàlia, Josep**. (s.d.). *La llum dins l'aigua*. [lloc desconegut]: Edicions MMV.
- Oliver, Joan** (1991). *Temps, records*. Sabadell: Fundació La Mirada.
- Oliver, Joan** (1983). *Poemes escollits*. Barcelona: Edicions 62.
- Pagès Jordà, Vicenç**. (2003). *La montgrinologia*. Girona: Revista de Girona.
- Perucho, Joan** (1965). *Roses, diables i somriures: homenatge a Renoir*. Barcelona: Destino.
- Pla, Josep** (1968). *El meu país: el paisatge*. [Obra completa, vol. 7]. Barcelona: Editorial Destino.
- Rovira Alegre, Emília** (2016). *Oslo*. Barcelona: Viena Edicions.
- Sagarra, Josep Maria de** (2000). *Memòries I*. Barcelona: Edicions 62.
- Sarsanedas, Jordi** (2014). *Color de pluja*. Badalona: El Pont del Petroli.
- Torres, Màrius** (2010). *Poesies de Màrius Torres* [a cura de M. Prats Ripoll]. Lleida: Pagès Editors.

Portada:
Camps de cel, 2023. Oli sobre fusta.
55 x 100 cm

Recrear el paisatge, salvar-ne el record

Carme Llop

Pintures

Del 7 de maig al 19 de juliol de 2026

Can Sisteré, Sala 1

CAN **SISTERÉ**

Centre d'Art Contemporani

Carrer de Sant Carles, s/n

08921 Santa Coloma de Gramenet

Tel. 93 462 40 44

www.facebook.com/CanSistereSC

Horari:

De dimarts a divendres de 17 a 21 h

Dissabtes d'11 a 13.30 i de 17 a 21 h

Diumenges d'11 a 13.30 h

Dilluns tancat

Ajuntament
de Santa Coloma
de Gramenet

Santa Coloma
creix amb tu

Diputació
Barcelona

Àrea de Cultura